tussega ta wõttis üttelda: Ei olle unni minno silmi tulnud keik se õ, ja ei moista minna mitte, kuida Sadan mo peäle sedda woimust sanud, et ma sinno wilja kallale läinud. Maiaissa räkis temmale nüüd temma kurjast süddamest, ja õigest meleparrandamisse teest. Mees ei seisnud hea nou wasto, waid teggi nenda, tulli ka sagge: dasste wagga maiaissat waatma, ja sai teise tee peäle ja leidis armo Jummala juurest. Ka sai temma mitme teisele ello juhhatamisse märgiks, tröstimisseks ja toetamisseks õige tee peäl. Wi on ta alles ellus innimenne, sest monne aasta eest ja ep olle sedda mitte kaua, on ta, wagga maia: issa ja weel mitme teise õige ristirahwa kuuldes, omma immelikko süddame põhrmisse luggu isse üllesräkinud.